

ustanoveny před tímto zákonem výnosem ministerstva železnic č. 1060/1920 Pres. Uvedeným zákonem nabytý výnos povahy předpisu všeobecně závazného v služebních poměrech železničních zaměstnanců.

Výpověď, daná železničnímu zaměstnanci bez zachování postupu, předepsaného v § 3 č. 5 a § 17 cit. výnosu, je bezúčinnou.

(Rozh. ze dne 20. února 1935, Rv III 319/34; důvody viz Úr. sb. 1979.)

Čís. 14186.

Roznášení mléka nelze považovati za výkon povolání v bytě ve smyslu zákona o ochr. náj. č. 62/34 Sb. z. a n. (§ 26 č. 12).

Při výkonu povolání má zákon na mysli jen výkon povolání nájemníkem, nikoli členem jeho rodiny nebo jiným spolubydlícím.

(Rozh. ze dne 21. února 1935, Rv I 114/35.)

První soud uznal k námitkám žalované mimosoudní výpověď, danou jí žalobcem, za účinnou. Odvolací soud k odvolání žalované změnil rozsudek prvního soudu a prohlásil výpověď za zrušenou.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobce a obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

První soud zjistil, že roznášení mléka nevykonává nájemnice, nýbrž její dcera Štěpánka S., a to ne pro sebe, nýbrž pro M. Sch. Podle dalšího zjištění záleží toto zaměstnání dcery žalované v tom, že denně z velkých konví přineseného mléka plní malé konve a je roznáší, a že částečně prodává i mléko zákazníkům, kteří si je z bytu odnášejí. Jest tedy řešiti otázku, zda tu jde vůbec o výkon povolání v bytě, a v případě kladném, zda záleží na tom, že toto povolání nevykonává nájemnice, nýbrž její dcera. Povolání předpokládá zpravidla určité vzdělání a kvalifikaci, při nejmenším pronikavý pracovní výkon, spojený s výdělečnou činností (srov. rozh. č. 13.048 sb. n. s.). Zaměstnání dcery žalované nelze uznati za »výkon nějakého povolání v bytě«; roznášení mléka se děje mimo byt a byt sám slouží nejvýše jen ku přelévání mléka a uschování konví. Ale i kdyby bylo lze uznati činnost dcery žalované za výkon povolání v bytě, má zákon na mysli výkon samotným nájemníkem, nikoli některým členem jeho rodiny nebo jiným spolubydlícím. Vždyť se poměry nájemní vůbec a ochrana nájemníka zvláště posuzují jen podle poměrů nájemníkových, a ne podle poměrů jiných spolubydlících. Nenáleží tedy vypovězený byt žalované pod ustanovení § 26 (1) č. 12 zákona o ochr. náj. č. 62/34 sb. z. a n., nýbrž pod ustanovení § 26 (1) č. 11, podle něhož se zákon nevztahuje s účinností od 1. ledna 1935 na byty skládající se mimo kuchyně a obytné pokoje pro služebné ze 3 obytných místností, kterých se do 28. února 1934 neužívalo zcela

nebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání. Ježto podle zjištění pozůstává byt žalované ze 3 obytných místností, a žalovaná sama v bytě nějaké povolání nevykonává a také do 28. února 1934 nevykonávala, není byt ten od 1. ledna 1935 pod záštitou zákona, a právem proto uznal první soud výpověď za účinnou.

Čís. 14187.

Ustanovení odstavce druhého § 524 c. ř. s. platí i pro řízení exekuční.

Rekurs odložený podle § 524 odst. 2 c. ř. s. může být podán samostatně, není-li tu již dalšího rozhodnutí, jež by bylo lze napadati. Tomu tak je, byl-li podáním dovolacího rekursu proti usnesení rekursního soudu, jehož účinnost má být odložena, pořad stolic vyčerpán.

(Rozh. ze dne 21. února 1935, R II 64/35.)

První soud vyslovil k návrhu povinného, proti němuž byla povolena exekuce pro výživné, a jenž podal do usnesení rekursního soudu o tom dovolací stížnost, odklad účinnosti tohoto usnesení až do rozhodnutí o dovolací stížnosti. Rekursní soud k rekursu vymahajícího věřitele změnil usnesení prvního soudu a návrhu povinného nevyhověl z těchto důvodů: Výživné musí být plněno ihned a pravidelně, má-li být dosaženo jeho účelu. Povoláním odkladu účinnosti usnesení rekursního soudu mohla by být ohrožena existence nezletilého Jaroslava G-e, který jest odkázán na výživné, vymáhané exekucí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací recurs je přípustný, neboť ustanovení odstavce druhého § 524 c. ř. s. platí i pro řízení exekuční (viz rozh. č. 8844 sb. n. s.), a podle tohoto zákonného ustanovení jest sice vyloučen samostatný opravný prostředek proti usnesení, jímž přiznán odkládací účinek rekursu, avšak podle § 515 c. ř. s. přísluší postižené straně právo k rekursu proti nejbližšímu rozhodnutí, jež lze bráti v odpor, z čehož plyne, že recurs takto odložený může být podán samostatně, není-li tu již dalšího rozhodnutí, jež by bylo lze napadati, jakž tomu v souzeném případě, kde podáním dovolacího rekursu proti usnesení soudu rekursního z 30. listopadu 1934 R III 1116/34-6 byl pořad stolic vyčerpán, takže předpis § 524 c. ř. s. a § 78 ex. ř. v tomto případě přípustnosti rekursu nevalil. Ve věci odkazuje se na správné odůvodnění napadeného usnesení.

Čís. 14188.

Slovy pojišťovacích podmínek »nabude-li pojistník na místě pojištěného silostroje jiného silostroje« lze rozuměti buď nabytí vlastnictví nebo skutečný výkon provozu novým silostrojem. Pod-